

Foto Alice Roggen

Bij reizen komt heel wat kijken, tenminste voor mij wel. Ik ben niet zo'n type dat onbekommerd de knapzak op de rug werpt en op goed geluk de wijde wereld intrekt.

De eerste stap is natuurlijk het uitzoeken van een reisdoel. Zo gauw de zomerfolders uit zijn, begeef ik mij ieder jaar naar het reisbureau om zoveel mogelijk informatie over zoveel mogelijk reisbestemmingen te verzamelen en dan maak ik na grondige afwegingen over bijvoorbeeld landschaps-schoon, klimaat, bevolking en lokale keuken en na aandachtige beschouwing van het kostenplaatje mijn keuze. Vervolgens boek ik met sober ceremonieel mijn reis. Maar dan begint het eigenlijk pas. Terstond snel ik naar de openbare bibliotheek en ik leen daar alle boeken die direct en indirect een beschrijving geven van mijn aanstaande vakantiebestemming. En maandenlang lees ik mij te pletter opdat ik alles maar dan ook alles te weten kom van het betreffende land en zijn volk en cultuur.

Daarna volgt een vervelend intermezzo. Dan moet ik opeens pakweg veertien dagen doorbrengen in een wildvreemde omgeving en daar moet ik in een slecht hotelbed slapen, snikhete temperaturen doorstaan, onsmakelijke meestal aangebrande gerechten naar binnen werken en mij tevergeefs met handen en voeten onderhouden met een uitheemse bevolking die alleen maar op mijn geld uit is. Maar gelukkig weet ik waar ik het voor doe. Want als ik later veilig en wel ben teruggekeerd, wordt mijn reislust beloond. Dan kan ik wederom tevreden mijn talloze vakantiekiekjes inplakken in mijn zoveelste album. Of ik draai de videofilms die ik met mijn hypermoderne camera in den vreemde heb opgenomen. En als ik het allemaal zie, besef ik trots dat ik dankzij mijn reizen de wereld steeds beter leer kennen.